

Örömteli találkozás Leó pápával

Május 22-én Leó pápa fogadta a Pápai Missziós Művek (PMM) igazgatóit és ezúttal a Hitterjesztés Kongregáció (Congregatio de Propaganda Fide) munkatársait is. Magyarországot képviselve magam is részese lehettem ennek az örömteli találkozásnak.

Leó pápa kiemelte: „A Pápai Missziós Művek a 'fő eszköze' annak, hogy felébressze minden megkeresztelt emberben a missziós felelősséget, és segítse az egyházi közösségeket azokon a területeken, ahol még fiatal az egyház” (Ad Gentes, 38.) A PMM evangelizáljon, és ébressze a missziós tudatot a hívekben.

A jelen háborúkra utalva hirdette, hogy az egyház egyre inkább arra hivatott, hogy minden tagjában „missziós egyház legyen, amely kitárja karjait a világ felé, hirdeti az igét ... és az emberiség számára a harmónia kovászává válik”. Leó pápa arra ösztönözte az összegyűlteket, hogy legyünk a béke misszionáriusai és mindenki iránt befogadók; legyen minden megkeresztelt ember misszionárius-tanítványi lelkeletű, és érezze annak szükségességét, hogy Krisztust eljuttassa minden emberhez.

Leó pápa megköszönte minden igazgatónak és munkatársnak, hogy népszerűsítik a Világmissziós vasárnapot, mely minden évben október utolsó előtti vasárnapján van. Megvallotta, hogy ez óriási segítség számára.

A Pápai Missziós Művek fontosságát kiemelve Leó pápa hangsúlyozta, hogy az nagy erőfeszítéseket tesz a missziós képzés és az animációs feladatok egyházközösségekben való terjesztése terén. Buzdította a PMM igazgatóit, hogy helyezték előtérbe az egyházmegyéket, plébániákat és közösségek meglátogatását.

Továbbá arra buzdította az igazgatókat, hogy segítsék a püspökök missziós tevékenységében az egyház vízióját. Az egyház víziója pedig az, hogy missziós egyházzá váljon.

Befejezésül Ferenc pápát idézte: a jubileum szent évében legyünk a 'remény misszionáriusai a népek között'. Ugyanez az idei Világmissziós Ünnepek vezérgondolata is. Végül apostoli áldásával bocsátott el.

Kedves olvasók, Leó pápa számít minden megkeresztelt emberre mint missziós partnerre: a misszió támogatására akár imádsággal, akár kis adománnyal. Hiszen a tenger is cseppekből áll.

Tete Remis SVD

Pápai Missziós Művek magyarországi igazgatója

fotó: Vatican Media

Missziós rendtársak

2025. május 21-től 28-ig a Pápai Missziós Művek igazgatóinak rendezésű éves találkozója zajlott Rómában. Összesen több mint százhusz országból érkeztek a PMM igazgatók. Az éves találkozás a szokásos módon zajlott le. Több éven keresztül verbita missziósok szolgálnak a PMM hivatalaiban különböző országokban. Idén külön öröömöm volt találkozni a verbita családból rendtársaimmal és egy nővérrel: Chileből Jorge Patricio Vega Velasco SVD püspök atya, Pápua Új-Guineából Gryk Walenty SVD püspök atya és Paraguayból Justina

Santander Zarza SSPs nővér.

A verbita rend egy missziós rend, amely számos missziós tevékenységben vesz részt világszerte mind a mai napig. 1875-ben Janssen Szent Arnold atya alapította a rendet. Idén a százötvenedik jubileumi évet ünnepeljük Istennek hálát adva a lehetőségekért és áldásokért. Ezekben az években a rend számos misszionáriust küldött világszerte, hogy végezzenek missziós feladatot, legfőképpen ahol misszionáriusokra van szükség. A misszionáriusok azon fáradoznak, hogy eljuttassák az evangéliumot minden néphez, legtöbbször nehézségek közepette. A jubileumi évben Isten áldjon meg minden verbita rendtagot, misszionáriust, akik elhagyták családjukat, szülőfalujukat, kultúrájukat. Isten áldja meg fáradságukat és törekvésüket a verbita rend százötvenedik évfordulója alkalmával.

Remis atya SVD

Pápai Missziós Művek magyarországi igazgatója

Krisztus Szent Teste és Vére – Úrnapja

„Az Úr halálában beteljesült a búzaszem sorsa: ha nem pusztul el a földben, egymaga marad, ha meghal, százszoros termést hoz. Az eukarisztia kenyerében megkapjuk Jézus kenyerének - az Ő szeretetének - kimeríthetetlen megsokasodását, amely elegendő évszázadok éhségének csillapítására, és amely felszólít, hogy mi is álljunk bele ebbe a kenyérszaporításba.”

Joseph Ratzinger

Missziós beszámoló - Nagyboldogasszony ház

Az irgalmasság testi cselekedeteit követve idén az egyik helyi idősek otthonát látogattuk meg. Betegeket meglátogatni...készültünk egy történettel, énekekkel, zenével, kis süteménnyel, sok mosollyal, és kellő izgatottsággal, hiszen még az iskolából is elengedtek minket emiatt! Megbeszéltük a gyerekekkel, mire számíthatnak, milyen állapotban és helyzetben élő nénik fognak bennünket fogadni. Azt sem tudhattuk, hányan fognak majd részt venni aznap a találkozón, hiszen sokaknak már igen törekeny a fizikai állapota. Ám zsúfolásig telt terembe érkeztünk, és talán picit gombóc is volt a torkunkban, hogy ennyi ember előtt kell most a történetet előadni, énekelni, gitározni...

Ahogy a történetben Palcsinello manócskáról egyenként hullottak le a szürke pontok, úgy hullott le minden báortalanság, izgalom és megilletődöttség rólunk, és valami más vette át a helyét. A nénik énekeltek velünk, az előadás után, sütkínálás közben kedves beszélgetések alakultak ki, véget nem érő dicséretben és mosolyban fürödhetek a gyerekek.

Mi jöttünk látogatni, találkozni, adni kis időt, élményt, és mi is örömmelelve jöttünk el. Tényleg találkozás történt. Találkozhattunk a meghatódott síró-nevető idősebb testvéreinkkel, és bennük a síró-nevető Krisztussal, aki osztozik szomorúságukban és örömeikben egyaránt. Aznap örömhírt vittünk, és örömhírt kaptunk: értékes vagy!

A piliscsabai Kis Szent Teréztől nevezett missziós csapat;

György-Deák Anna és Tóthné Müller Andrea animátorok

Szent Gyermekség tábor

Az idei évben a Szent Gyermekség missziós tábor Mátészalkán lesz. A kiválasztott mottó, amely vezérelni fog a táborban a jubileumi évben: „A reményben legyetek derűsek.” A tábor időpontja: július 17-e csütörtöktől július 20-a vasárnapig. Szerepet várjuk a missziós gyermekeket.

Éves projekt támogatása

Az idei éves projekttel két különböző célt fogunk támogatni. Elsősorban egy rászoruló magyar családot fogunk segíteni, ahol az édesapa elhunyt és az édesanya egyedül maradt 3 gyermekével. Másodsorban egy dél-szudáni iskolában tanuló szegény gyermekeket fogunk támogatni.

PMM iroda

Teremtésvédelem

Május 24-én teremtésvédelmi napon vehettünk részt Fonyódon. Délután egy órakor Varga István helytörténész vezetésével sétálgattunk a méltán híres bélatelepi villasoron, amelyről sok érdekességet tudhattunk meg. Ezután mutatkozhattunk be a Magyar Máltai Szeretetszolgálattal együtt, mint egyike azon fonyódi csoportoknak, akik a magukénak érzik a teremtésvédelmet. A hallgatóság soraiban ült néhány egykori missziós gyermek is, így még nagyobb öröm volt közös értékeinkről beszélni.

A bemutatkozások után *A levél* (Üzenet Földünkért) című filmet nézhették meg az érdeklődők, amit ezúton is sok szeretettel ajánlunk minden kis és nagy missziósnak. A gyermekek ezalatt a teremtésvédelmi animátorokkal méhlegelőnek való sárgolyókat készítettek, rejtvényt fejtettek, süteményt ettek és játszottak. Végül megcsodálhattuk a kaposvári Nagyboldogasszony Iskolaközpont diákjainak műveiből készített vetítést, mely teremtett világunk szépségéről és sokszínűségéről szólt. A nap méltó lezárása egy ifjúsági mise volt az In aeternum kórus és zenekar közreműködésével. Hálásak vagyunk Somoskövi Katának, aki szeretettel meghívott minket is a résztvevők közé, és azért, hogy ilyen szép délutánt tölthettünk együtt.

Kovács Orsolya, animátor, Fonyód

Jubileumi szimpózium

Az Isteni Ige Társasága, azaz a verbita rend idén ünnepli alapításának 150. évfordulóját. A magyar rendtartomány május 24-én szimpóziumot rendezett Budapesten, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán, amelyen a jubileumi év központi mottóját járták körül: *A világosság tanúi mindenhol, mindenkinek.*

Jelen volt a szimpóziumon José Antonio Rodríguez García, a Szentszék Magyarországi Nagykövetsége első beosztottja; Perendy László, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának dékánja; az egyetem tanárai; valamint a verbita rend magyarországi rendtartományának elöljárói és tagjai.

A megjelenteket Madassery Benven Sebastian SVD köszöntötte felidézve a rendalapító, Szent Arnold Janssen szavait: „A legnagyobb ajándék, amit a másik embernek adhatunk a Földön, az az evangélium.”

Magung Fransiskus Xaverius SVD tartományfőnök köszöntőjében rámutatott: a jubileumi év mottója kifejezi a verbita hivatás lényegét. XIV. Leó pápa is erről szólt péteri szolgálatának ünnepélyes megkezdésekor: „a missziós lelkületnek kell lelkesítenie minket. Nem zárkozhatunk be kis csoportjainkba, s a világnál felsőbb rendűnek sem érezhetjük magunkat; arra nyertünk meghívást, hogy mindenkinek felkínáljuk Isten szeretetét, hogy megvalósuljon az az egység, amely nem szünteti meg a különbözőségeket, hanem értékeli mindenki személyes történetét és minden nép társadalmi és vallási kultúráját.”

A konferenciát Benven atya Szent Arnold Janssen imádságával zárta: „Az Ige világossága és a kegyelem Lelke által hátráljon meg a bűn sötétsége és a hitetlenség éjszakája, és éljen Jézus szíve minden ember szívében”.

Magyar Kurír

A Csendes-óceán szívéből, a világ másik végéről: Isten hozta XIV. Leó pápát

Amikor május 8-án Olaszországban 18.45-öt mutatott az óra, itt nálunk, a világ másik végében, a végtelen Csendes-óceán szívében, reggel 6.45 volt. Szokás szerint bekapcsoltam az olasz rádiót, ami elmeséli nekem a 12 órával később történeteket. Meglepetten hallom, hogy azt mondják be, hogy nagy tömeg szalad a Szent Péter tér felé. Érthetetlen volt számomra, hogy még csak tegnap este mondtam szentmisét a konklávé megnyitása alkalmából... valóban váratlan volt a pápaválasztás villámgyors kimenetele.

Aztán a riporter szavaiból kivettem, hogy kb. egy órája fehér füst szállt fel a kéményből! Késlekedés nélkül telefonálok Raromatai szigetére: „kapcsoljátok be a rádiót és a tv-t, menjetek templomotok harangjaihoz...” Még be sem fejeztem a körtelefonálást, már hallom a rádióban a bíborosok dékánjának hangját, aki kihirdeti az új pápa nevét, ami ismeretlen számomra, de ezentúl XIV. Leóként fogom ismerni.

Sietek én is a Szent Család templom harangtornyához és 100 harangütést indítok el, mielőtt hazamegyek és a számítógépen keresek egy közvetítést, hogy lássam XIV. Leó pápát. És még mielőtt az új pápa megjelent volna a központi erkélyen, már a Csendes-óceán szívében kihirdettük Péter utódjának kinevezését.

Amikor aztán fogadtam az új pápa áldását, míg a rádió közvetítette az ő hangját, megहतottság vett erőt rajtam, és észrevettem, hogy törölgetem a szememet...

Délben néhány plébánossal megünnepeltük a kivételes eseményt. Ebből született egy új koktél, aminek természetesen a 14. Leon nevet adtuk!

*Agenzia Fides,
Sandro Lafranchi*

Ímhol vagyok

„Kit küldjek el?” – Ma újra hallom hangod,
Tündöklő trónon ülő Égi Felség!
És pártos szívem megremeg szavadtól,
Mert jól tudom, hogy nincs jogom maradni.
Már azt se mondhatom – Jeremiással –,
Hogy ifjú voltom miatt nincsen merszem.
És ajkam sem dadog. Homlokom ércből.
Elmémet igéd tiszta fényessége
Egész betölti. Szilárd bizonyosság
Köt hozzád. Küldetésem rendületlen.
Most mégis – engedetlen szolga módján –
A Jónás útján indulnék, mogorván,
S megalkudván, semmint hogy Ninivébe,
A nagy városba, mely oly ismeretlen,
Miként a holnap rejtett, barna titka.
...Segíts, Uram, kimondanom a választ:
Ímhol vagyok. Megyek Ó, küldj el engem!

Gerzsényi Sándor

XIV. Leó pápa életrajza

Robert Francis Prevost OSA Ágoston-rendi szerzetest, amerikai bíborost és a Püspöki Dikasztérium korábbi prefektusát 2025. május 8-án választották meg Róma 267. püspökének, Szent Péter utódának.

Az új pápa, Robert Francis Prevost, aki a XIV. Leó nevet választotta, 1955. szeptember 14-én született az Amerikai Egyesült Államokban, Illinois államban, Chicagóban. Édesapja, Louis Marius Prevost francia és olasz, míg édesanyja, Mildred Martínez spanyol származású volt. Két testvére van, Louis Martin és John Joseph.

Gyermekkorát az Amerikai Egyesült Államokban töltötte, ahol előbb az ágostonosok küsszemináriumában tanult, majd a pennsylvaniai Villanova Egyetemen, ahol 1977-ben matematikából szerzett diplomát, sőt filozófiai tanulmányokat is folytatott. Ugyanezen év szeptember 1-jén belépett a noviciátusba a Szent Ágoston-rend Saint Louis-i Jó Tanács Anyja tartományában, és 1978. szeptember 2-án letette az első fogadalmat; 1981. augusztus 29-én pedig az örökfogadalmat.

Ezután tanulmányait a chicagói Catholic Theological Union egyetemen folytatta, ahol teológiából diplomát szerzett. 27 évesen előljárói Rómába küldték, hogy kánonjogot tanuljon az Aquinói Szent Tamás Pápai Egyetemen (Angelicum). Rómában, 1982. június 19-én a Szent Mónika ágostonos kollégiumban Jean Jadot püspök pappá szentelte.

1984-ben licenciátust szerzett, majd 1985–86-ban Peruban, a chulucanasi misszióban szolgált. 1987-ben megvédte doktori disszertációját *A helyi perjel szerepe a Szent Ágoston-rendben* címmel. Ugyanebben az évben kinevezték az Olympia Fields-i (Illinois állam, USA) Jó Tanács Anyja ágostonos tartomány hivatásokért felelős és missziós igazgatójává.

1988-ban Peruba, a trujillói misszióba küldték, hogy a chulucanasi, az iquitosi és apurímaci ágostonos vikariátusban a rendi jelöltek közös képzését vezesse. Tizenegy éven át több fontos tisztséget töltött be: 1988–92-ig a közösség perjele, 1988–98-ig a formációért felelős igazgató, valamint 1992 és 1998 között a már fogadalmat tett testvérek tanára volt. Emellett a trujillói érsekségben 1989–98-ig bírói helyökként tevékenykedett, valamint a San Carlos és San Marcelo nagyszemináriumban tanított kánonjogot, patrisztikát és erkölctant. Egyidejűleg a város szegények lakta peremén lévő Miasszonyunk, az Egyház Anyja filiálé lelkipásztori gondozásával is megbízták, amely később Szent Rita titulussal vált önálló plébániává, 1988–99-ig szolgált itt, valamint 1992-től 1999-ig a monserrati Miasszonyunk-plébánia adminisztrátora is volt.

1999-ben kinevezték a chicagói Jó Tanács Anyja tartomány perjelévé, majd két és fél évvel később a rend általános káptalanján rendtársai őt választották meg a rend generális perjelévé, és 2007-ben egy második mandátumra is megerősítették tisztségében.

2013 októberében visszatért Chicagóba, és a Szent Ágoston-kolostorban a formáció igazgatójaként, illetve első tanácsosként és tartományi helynökként szolgált egészen 2014. novemberéig, amikor Ferenc pápa kinevezte a perui chicalayói egyházmegye apostoli kormányzójává és szufári címzetes püspökké. November 7-én kezdte meg szolgálatát az egyházmegyében, ahol James Patrick Green apostoli nuncius fogadta, majd kicsivel több mint egy hónappal később, december 12-én, Guadalupei Boldogságos Szűz Mária ünnepén a Santa Maria-székesegyházban püspökké szentelték.

Püspöki mottója: „In Illo uno unum” („Öbenne, az egyetlenben egy”), amelyet Szent Ágoston egy prédikációjában, a 127. zsoltár magyarázatában fogalmazott meg, hogy megértesse: „bár mi, keresztények, sokan vagyunk, az egyetlen Krisztusban egyek vagyunk”.

Ferenc pápa 2015-ben Chiclayo püspökévé nevezte ki, 2018-ban pedig a perui püspöki konferencia második alelnökévé választották, amelyen belül a gazdasági tanács tagja és a kulturális és oktatási bizottság elnöke is lett. Ferenc pápa 2019-ben a Klérus Kongregációja tagjává, majd a következő évben a Püspöki Kongregáció tagjává nevezte ki, később pedig kinevezte a callaói egyházmegye apostoli kormányzójává.

2023-ban a pápa Rómába hívta, és kinevezte a Püspöki Dikasztérium prefektusává, valamint a Latin-amerikai Pápai Bizottság elnökének, és érseki rangra emelte. Ugyanezen év szeptember 30-i konzisztóriumán bíborossá kreálta, és a Szent Mónika-diakóniát adományozta neki. Mint a Püspöki Dikasztérium prefektusa, részt vett Ferenc pápa legutóbbi apostoli útjain, valamint a Püspöki Szinódus XVI. Rendes Közgyűlése első és második ülészakán, amelyeket Rómában tartottak.

2025-ben Ferenc pápa a bíboros püspökök rendjébe emelte, és megkapta az albanói szuburbikárius egyházmegyét. (A római püspöki kollégium különleges részei, és hagyományosan a legmagasabb rangú bíborosok kapják ezeket a címeket – *a szerk.*)

Február 9-én a Szent Péter téren – Ferenc pápa elnökletével – szentmisét mutatott be a fegyveres erők, a rendőrség és a biztonsági erők jubileuma alkalmából, amely a szentév második nagy eseménye volt.

Forrás: Vatican News

Leó pápa imaszándéka

Június: hogy növekedjen az együttérzés a világban

„Imádkozzunk, hogy mindannyian vigaszt találjunk a Jézussal való személyes kapcsolatban, és az ő szívéből tanuljunk meg együttérzést tanúsítani a világ iránt.”

Misszionáriusnak lenni: másokkal együtt másokért

„Mi egy hét fiatalból álló családi közösség vagyunk, mind egyetemet végeztünk, van egy közösségvezetőnk, Valéry Aguh atya, aki tíz évet töltött Sierra Leone-ban, van egy tanulmányi vezetőnk, Jean Jacques Wisdom és egy „kísérőnk”. Ezt írja Silvano Galli atya, a „kísérő”, aki, az Afrikai Missziók Társaságába való belépése előtti életéből nyújt egy kis bepillantást a misszióról, a hagyományos életről és kultúrákról való gondolatba.

„Misszionáriusnak lenni távol hazánktól, ismeretlen emberek és különböző kultúrák között, azt jelenti, hogy megosztjuk másokkal Krisztus szeretetét, és megértetjük velük, hogy mindnyájan testvérek vagyunk” – mondja az egyik diák. Ugyanabban a házban élni más országokból származó emberekkel, azt jelenti, hogy építjük az egységet a különbözőségeinken keresztül, harmóniában élünk, mint a testvérek, tanulunk egymástól, és megnyílunk új kultúrák felé.

Misszionáriusnak lenni nemcsak azt jelenti, hogy elhagyjuk hazánkat, hanem főleg azt, hogy másokért vagyunk együtt másokkal. „Az a harmónia, ami a különböző színek között van, alkotja egy virág szépségét”. Charles de Foucauld emlékeztet bennünket arra, hogy azáltal vagyunk misszionáriusok, amik vagyunk, nem azáltal, hogy mit csinálunk.

A kihívások részei a mi misszióknak, és segítenek, hogy új tapasztalatokat gyűjtsünk, új kultúrákba merüljünk, tanuljunk a hibáinkból és megváltoztassuk látásmódunkat. A tanfolyamok segítettek abban, hogy a holnap misszionáriusaként jól felkészült legyek, ne féljek felfedezni, megérteni más kultúrákat anélkül, hogy ítélkeznek. A bölcsesség segít abban, hogy jól éljünk másokkal együtt, hogy szembenézzünk a kihívásokkal, amikkel találkozunk.”

Néhány fiatalnak nehéz útja volt eddig, ami felkészítette őket az élet bonyolultságára. Az egyik példa egy „normális és jól működő” családból származó fiatalember: „Mindannyian komoly gondok nélkül éltünk, amikor a szüleink hirtelen elváltak” – meséli. Ez az esemény felborította egész életünket, mert én még csak elsős voltam, bátyám negyedikes, nővérem ötödikes. Én nagybátyámmal és nagynénémmel maradtam, míg be nem fejeztem az általános iskolát. Ez nagyon nehéz időszak volt. A család parasztcsalád volt, már másodikban kapát kellett ragadnom, mert ez volt az egyetlen módja annak, hogy enni kapjak. Magamra voltam utalva. És ez így ment a 6. osztályig, amikor anyám megjelent pár ruhával, aztán megint eltűnt. Ezzel a nomád életmóddal (ide-oda költözve) és sok különféle problémával, főleg szüleim szeretetének hiányával kellett élnem. A záróvizsga után apám Sokodé városába küldött, hogy egy tanítónál folytassam tanulmányaimat. Ott végeztem el a gimnáziumot. Ezután Loméba mentem, ott beiratkoztam antropológia szakra. Két vizsgát tettem le, utána beléptem az Afrikai Missziók Társaságába.”

Agencia Fides

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója hírlevél
cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos
kérdéseiket is.

Üzenetet honlapunkon
keresztül is lehet küldeni:

<http://papaimisszio.hu>

pmmmisszio@gmail.com